

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **G. K.**

obwinionemu o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

zażalenia wniesionego przez oskarżyciela publicznego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 28 października 2013r.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 109§2 kpw w zw. z art. 437 §2 kpk

p o s t a n a w i a

zaskarżone postanowienie uchylić i przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 października 2013r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim umorzył postępowanie w sprawie przeciwko G. K. obwinionemu o wykroczenie z art. 96 § 3 kw wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia.

Zażalenie na to postanowienie wniósł oskarżyciel publiczny, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, tj. art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy prawo o ruchu drogowym oraz art. 183 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie postanowienia oraz wszczęcie postępowania w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Należy zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim podjął błędną decyzję o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na brak w działaniu obwinionego znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Przede wszystkim za chybioną uznać należy argumentację zamieszczoną w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia, a sprowadzającą się do uznania, iż w niniejszej

sprawie ma zastosowanie art. 183 kpk przewidujący możliwość uchylenia się od odpowiedzialności świadka, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić jego lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Z takim stanowiskiem Sądu I instancji nie można się zgodzić. Podkreślić należy, iż zgodnie z brzmieniem art. 96 § 3 kw karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przepis ten sankcjonuje obowiązek określony w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który zakłada, iż właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Organ do tego uprawniony może zażądać od właściciela lub posiadacza pojazdu informacji, o których mowa w art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym, co nie wyklucza późniejszego przesłuchania tej osoby jako świadka w oparciu o przepisy stosownego postępowania. W takim wypadku na rozpytywanym ciąży nakaz dostosowania się do wymogów prawa i udzielenia upoważnionemu organowi, przewidzianej przez przepisy informacji.

Ustawa nowelizująca Kodeks postępowania karnego z dnia 10 stycznia 2003 r. (Dz. U. Nr 17, poz. 155) nadała m.in. art. 183 § 1 kpk. jego aktualne brzmienie, według którego świadek może uchylić się od odpowiedzi na pytanie jedynie wtedy, gdy jej udzielenie mogłoby narazić jego lub osobę mu najbliższą "na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe". Wyeliminowano więc możliwość uchylenia się od odpowiedzi, gdy odpowiedź narazi świadka lub osobę dlań najbliższą tylko na odpowiedzialność za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe. Noweli do Kodeksu postępowania karnego z dnia 10 stycznia 2003 r. towarzyszyła, uchwalona w dniu 22 maja 2003 r. (Dz. U. Nr 109, poz. 1031), nowela do Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Dokonała ona ponad czterdziestu zmian w procedurze wykroczeniowej, uwzględniających też modyfikacje wprowadzane w postępowaniu karnym, ale nie zmieniła niczego w treści art. 41 kpw, gdzie tkwi odwołanie m.in. do stosowania art. 183 kpk. Obie te nowelizacje weszły przy tym w życie dnia 1 lipca 2003 r.

Analiza treści tych przepisów wskazuje, że odpowiednie stosowanie - z mocy art. 41 § 1 kpw - w postępowaniu w sprawach o wykroczenia art. 183 § 1 kpk, w jego brzmieniu od dnia 1 lipca 2003 r., nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka w sprawie o wykroczenie mogła odmówić odpowiedzi na pytanie także wtedy, gdy odpowiedź taka naraziłaby osobę jej najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie. Może to uczynić jedynie wówczas, gdy odpowiedź ta mogłaby narazić osobę dla świadka najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. W konsekwencji, także osoba rozpytywana w sposób pozaprosesowy przez uprawniony organ, żądający od niej informacji, którą z mocy przepisu szczególnego ma obowiązek przekazać temu organowi, może odmówić udzielenia odpowiedzi, czyli nie udzielić określonej wiadomości, tylko wówczas, gdy owa odpowiedź (informacja) mogłaby narazić osobę jej najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a nie za wykroczenie.

Rozważania powyższe nie mają jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż analiza akt nie prowadzi do wniosku, aby mogła w ogóle zaistnieć rozważana sytuacja, tj. kierowanie pojazdem w dacie zdarzenia przez osobę najbliższą dla G. K..

Z wyżej wskazanych względów, w oparciu o art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 2 kpk, orzeczono jak na wstępie.